

[Gudme.]

fald blevet klart, at det knap så meget er principperne som den enkelte sag, der har kaldt hr. Ninn-Hansen og de to andre forespørgere frem. Vi hørte meget lidt om det generelle, og vi hørte temmelig meget om Jens Jørgen Thorsen.

I det radikale venstre ville vi egentlig hellere være naive og sige: når man nu taler om principper, skulle vi så ikke først og fremmest drøfte disse principper og sige: hvad er det, man vil tilstræbe med en forespørgsel som den, man stiller her? Man skal gennemføre en ordning for bevillinger. Ja men en ordning for bevillinger er vel i virkeligheden lovens ordning, og det vil altså sige, at det, vi skal drøfte, er: hvilken lovmodel kunne vi tænke os at opstille for de tilfælde, hvor bevillinger gives af andre end det ministerielle hierarki, altså af andre end ministerens underordnede?

Den redegørelse, som statsministeren før gav, var udmærket. Den søndrede fuldstændig korrekt imellem for det første det, som næppe har interesse i denne forbindelse, nemlig de tilfælde, hvor bevillinger gives af ministerens underordnede, og hvor det altid sker på ministerens ansvar, og så de tilfælde, som må have interesse i denne forbindelse, nemlig de tilfælde, hvor bevillinger gives af et eller andet organ, som enten er udpeget af ministeren eller sammensat på en eller anden måde i henhold til lovgivningen. Det er de tilfælde, som kan være betænkelige, og det er altså et af de tilfælde, som i den helt konkrete Jens Jørgen Thorsen-sag har givet anledning til, at man vil diskutere princippet.

Dér vil vi da godt sige, at vi principielt også ville finde det rigtigt, at det i de tilfælde, hvor det er et eller andet organ, der enten er udpeget af ministeren eller er sammensat dels ved ministerudpegning, dels ved forskellige repræsentanter, som har deres egen udpegningsret, altid er ministeren, der har det sidste ord, men nægtes kan det jo ikke, at der findes områder — og statsministeren fremhævede i sin redegørelse netop nogle af de områder — hvor det ville være i strid med det frihedsprincip, som ligger bag ved det uafhængige organs virksomhed, hvis man gav ministeren en sådan omgørelsesret. Kunst, kultur og presse — jeg tror, statsministeren nævnte alle

tre områder — er netop typiske eksempler på områder, hvor man ville få en brydning imellem på den ene side det hensyn til frihed, som har gjort, at man har valgt denne særlige form for bevilling, og på den anden side politiske strømninger, der fra tid til anden ville kunne medføre, at en minister kom og sagde: nej, de penge vil vi altså ikke have ud af kassen, for det er ikke populært for øjeblikket.

Derfor mener jeg, at netop på et område som kunst, kultur og presse — og der kunne nævnes nogle flere — vil det nok være rigtigt i lovmodellen fortsat at opretholde muligheden for, at man uden omgørelse fra ministerens side har en selvstændig bevillingsret hos et organ, der er sammensat efter visse på forhånd aftalte principper. Det, man så kan føje til, er, at de principper, efter hvilke man sammensætter, måske nok kunne trænge til at blive ændret noget i forhold til den måde, hvorpå de er udformet i dag. Dét vil jeg først og fremmest fremhæve, at det næppe er ønskeligt, at, skal vi sige faglige interesser i så høj grad er repræsenteret, når det f.eks. drejer sig om kunststøtte, som tilfældet er nu. Det, det drejer sig om, er ikke, at en eller anden organisation af kunstnere eller af kunstformidlere som f.eks. biografdirektører er repræsenteret. Det, det drejer sig om, er, at nogle helt uafhængige, neutrale, objektive får muligheden for at skønne over, om dette virkelig er et formål, en hensigt, som det offentlige kan være tjent med at skyde penge til, om der er mulighed for udvikling af nye tanker og nye former inden for kunst og kultur, hvis man bevilger disse penge.

Hertil kommer så også det synspunkt, at det heller ikke kan nytte noget, at man inden for kunstens og kulturens verden bliver så mimoseagtig, at man slet ikke kan tåle kritik, slet ikke kan tale, at den almindelige offentlige debat beskæftiger sig med, om det nu virkelig er kunst og kultur, og om det tjener noget fornuftigt formål. Vi må jo stadig væk ikke glemme, at vi lever i H. C. Andersens fødeland, og at den lille dreng i Kejserens Nye Klæder næppe er født forgæves, ham, der også har evnen til af og til at fortælle, at den pågældende slet ikke har noget på. Derfor vil vi gerne være med til, både i bred almindelighed og i særdeleshed